

ישראל כתיב לא אשים עליך כי אני ה' רופאך. ואח"כ כתיב פ' המן שכלכלם במדבר בארץ לא זרועה ונגד זה ברכת ברוך עלינו שהוא ברכת פרנסה. כי כן מדרך המטיב לאדם ומוליאו ממאסר לחפשי. לפקח על עסקיו אח"כ להחיותו ולפרנסו. ק"ו ב"ב של ק"ו שכלל ישועת הש"י שהוליתו ממלרים הי' נכלל כל הטובות. רפואה ופרנסה. והכל בזכות קדושת השבת. כי החירות והגאולה נלמח משבת כי שבת הוא נייחא דכולא* וכמו"כ רפואה שבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבא. וכן פרנסה כדאי' בזוה"ק כל הני שיתא יומין מהאי יומא מהזבין וכמ"ש ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו היינו שכל הטובות והזכרות נכנסים בו בקדושה. וע"ז מורה פ' מלחמת עמלק להחליש ולמחות זכר עמלק* המתנגד להקדושה ונגד זה הוא ברכת תקע בשופר גדול לחירותינו שיתקבץ הכל להקדושה והכל נמשך מהתגלות שירת הים שהי' להם הארה גדולה שהי' מראים באמצע זה אלי ואנוהו שראו כולם התגלות מלכות שמים וכולם כאחד הודו והמליכו ואמרו ה' ימלוך לעולם ועד ומזה נמשכו כל הטובות. כי כלום חסר מצית המלך וכמו"כ מקדושת שבת שהוא מדת מלכות נמשך כל הישועות. ובפרט בש"ק זה בכל שנה ושנה שכל עדת ישראל עוסקים בפרשיות האלו בוודאי מתעוררים עלינו כל הטובות. חיים ושלוה וגאולה ורפואה ופרנסה טובה מתוך הקדושה. אכ"ר :

תרמ"א סעודת ליל שבת

ה' אלהי ישראל תשועת עולמים. היינו שהישועה שהש"י עושה לישראל פעם אחת. אותו הישועה גופה קיימת לעד ולעולמי עולמים. ודבר זה נרמז בס' זו. התייצבו וראו את ישועת ה' כו' היום כו' עד עולם. שכל עת שיהי' כל פרט מיישראל באיזה מיצר ח"ו.

שהוא בחי' מלרים. ובפרט בדבר שהוא נגד הקדושה ח"ו שהוא עיקר ושרש בחי' מלרים. עלם הישועה של יליאת מלרים עומדת תמיד הכן להושע היכף בתשועת ה' כהרף עין. וזה למען תזכור את יו"ם לאהך מאמ"ץ כ"ל ימ"י חיי"ך. היינו שהישועה שהי' באותו היום של גמר יצי"מ. אותו הישועה גופה הי' והוא ויהי' כל ימי חייך. וכמו"כ בכל הישועות שהש"י הושיע פעם א' לישראל נשארה קיימת לעולמי עד. ולזה לנו עושין בכל שנה יו"ט בהימים שהי' אז ישועה לישראל כמו פסח על יליאת מלרים שבועות על מ"ת סוכות על היקף ענני כבוד. כי עלם הדבר שהי' אז קיים לעד :

[לחמשה עשר בשבט. לא נרשם השנה]

הנה איתא בספיה"ק רמזים קדושים על שמט"ו בשבט עד ר"ח ניסן מ"ה יום. וי"ל ג"כ בפשטות שכמו שלחילן יש מ"ה יום לקליטה* כמו"כ בעסק יליאת מלרים מתחיל ההתעוררות בט"ו בשבט. ויולא בהתגלות בחדש ניסן והנה כמו עץ השדה לומח תמיד בכל שנה ושנה מאליו מכח הנטיעה הראשונה ואלף שבחורף נחרב ויבש. מ"מ כח הלחלוחית לא נפסק ומתחדש ולומח מאליו. כמו"כ ממש ענין יצי"מ כאשר יבוא הזמן הזה בכל שנה. מתעורר כח היצי"מ לכל או"א מישראל. וזה שכתוב גפן ממלרים תסיע. וכתוב כימי העץ ימי עמי. וכתיב כי האדם עץ השדה. ובזאת מראה לנו הש"י לדעת שלא יתייאש האדם לעולם. אף אם קרה לו איזה נפילה בדבר מה ח"ו כמו שגם עץ השדה אף שנחרב בנתיים. מ"מ את פריו יתן בעתו וזאת ישים האדם תמיד אל לבו לדעת שמהיום מתחיל זמן התעוררו' יליאת מלרים וכמו"כ מתעורר מחשבות האדם להש"י. וממילא יולמח המשכת ישועה ורחמים עלינו ועל כל ישראל אמן :

פרשת יתרו

תרכ"ג סעודת ליל שבת

ה' אלהי ישראל תשועת עולמים. בסידרה הזאת שנאמר בה המ"ת נחברר ענין ה' אלהי ישראל תשועת עולמים. כי הצורח ית' צרח כל העולמות*.

והי' רפויים ועומדים עד בריאת העוה"ז. וגם בזה לא נשתכללו עוד עד בריאת נפשות ישראל שהם הי' כל מכון הבריאה שיכירו ויבינו את רוממות קדושתו ית'. וגם המה הי' מצפים לישועת התגלותו יתברך עד מ"ת שנאמר יום הששי ויכולו השמים והארץ וכל לבאם. ואמרו

חיוחו לפעול בלב ישראל בטח פועל כעת (מה גם ציומא דהלולא) ביתר שאת ויתר עז וד"ל. (לא נאמר בש"ק רק בא על רעיוני כעת. וזה וינהג וגוי אחר המדבר ויבא אל הר האלקים וגוי כנ"ל אף שאיננו עוד מדבר כי כבר בא נשמתו אל הר האלקים וד"ל, עכ"ז הוא נוהג לנו פיהרט עבר ווייעער). ואולי מרומזים הדברים ג"כ במדרש משה הוא שלמד תורה בעוכ"ז והוא עתיד ללמוד לעוכ"ז וכי עיי"ש. היינו משה לדיק הדור שלמד תורה צביותו בעוכ"ז עתיד הוא ללמוד גם אח"כ צביותו בעוכ"ז. כי עלם דבריו שילחו מלבו לכת אש חיים וקיימים וכנסים כעת בלב התלמידים.

עוד בסעודה זו (מכת"י"ק)

שהשלום

שלו ישים עלינו ברכה חיים ושלום משמאל ומימין וכי הרחמן הוא יברך וכי ויזכו לראות בו"ב עוסקים בתו"מ לשמה וכי. צוודאי הזמן לזה בש"ק שמות כי גם זה עסק הרועה ישראל להשפיע שפע כ"ע לישראל שכלל **כ"ע** המה צוודאי ג' אלו צרכי חיים שלום. וזה **ומה** לדיק הדור שהוא משה. היה רועה משפיע שפע כ"ע. ואולי בדרך רמז, ג' אלו רמוזים כאן. עלם תיבת רועה הוא שלום כענין ותרעונו צאחו, ובמדרש שם אהבה ואחור בעולם וכי וכה"א ישאו הרים שלום. (לא נאמר — אולי כידוע במדרש אשא עיני אל ההרים אל ההורים למלפני ולמעבדני, והמה ישאו שלום לעם). ואולי רועה הוא ג"כ לשון ריעות למען אחי ורעי וגוי שלום בך, ועיין ברמז"ן פי ויחי, הרעה אותי מעודי כענין רעך וריע אביך וגוי עיי"ש וזה ומשה היה רעה היינו היה משפיע שלום לישראל ולזה היה רעה עולה ג"כ במספר ברכ"ה חיי"ם. ואולי ג"כ בדרך רמז אחרות משה המה כר"ת של ג' ההרוזים המתחילים צאחיות משה, שהשלום שלו וכי משמאל ומימין וכי הרחמן הוא יברך וכי, ואח"כ חרוז הרביעי מתחיל צו"י ויזכו לראות צו"צ עוסקים בתו"מ לשמה נגד וי של ומשה רומז לדיק הדור כאשר הכרתו בשם הרבי מלובלין זלכה"ה. ודייקא צני

וצ"צ אשר אחר פעירת אביהם דורשים התלמידים מאתו לקבל עליו להיות רועה שלהם צו"ג המה לריכים ביותר לזכות להיות עוסקים בתו"מ לשמה. כי אם אמנם התלמידים הרבה מהם צוודאי כוונתם עבורה לשם שמים אבל הנדרש הוא בן הדיק בקל צאין מצין ויכל ליפול ח"ו צרעת שלא לשמה צפניות שונות זה צכה לבקש עטרה וכבוד לעלמו זה צכה וכי יכה"ר כת"ח נדמה לו שכוונתו לשמים. לזה בא החרוז הזה ויזכו לראות צו"צ עוסקים בתו"מ לשמה היינו שלא יטעו את עצמם גם לא יטעו אחרים שכוונתם לשמים ובקרצו ישים אורצו לרדוף אחר הכבוד וכדומה, רק שיהיה צאמת לשמה, ואז יהיה על ישראל שלום, אחרי אשר לא יהיה פניות ומחשבות זרות צזה. והזמן לזה עבדנו המה (חבר חיזה אותיות) המורה דרך לנו צחיים חיותו וכמו"כ גם עתה הוא בש"ק זה צוודאי עת הכושר שהשלום שלו ישים עלינו צרכי חיים ושלום אמן.

לט"ו בשבט

מנהג ישראל לאכול צע"ו בשצט פירות יבשים. וצוודאי המקור למנהג כי צע"ו בשצט ר"ה לחילן. והענין צזה, יש רמיזה דחכמתא דייקא צאחוס הימים ימי שוצצים המסוגלים לחשובה. דהנה צע"ו בשצט מתחיל צחזרה לכנס לחלוחית ושקף לאילנות כדאיתא צרש"י ז"ל (ר"ה י"ד), וממנו אח"כ למיחת הפרי. והנה צחורף כאשר גשו הפירות וגם העלים והחילן נראה יבש מקורו ולמראית עין נדמה כחילן חרצ ועצר מן העולם ואין לו תקנה יותר, ואח"כ רואים כי מתחיל מחדש ללמוח ולעשות פירות ולא ניכר צו אח"כ כי היה פעם יבש. וכתוב כי האדם עץ השדה. כי גם האדם לפעמים אחרי שפגם צמעשו מולא ח"ע כחילו נחרצ לו עולמו וקדמה. לו כי אין לו תקנה עולמית ותקנה לתקן מה שפגם וחיסר. אז ילמד מהחילן ויתבונן כי יוכל לתקן מעשיו ולהגיע אפילו עד אשר לא ישאר צו שום שמץ ממה שהיה, והימים הראשונים יפלו, ויקוים צו כמו שנאמר (צאיוצ

היה כאילו חרבו ויבשו לגמרי, ועכשיו הם מולבלים ומוליאים עלים ופרחים מחדש ולא ניכר כלל מראיחס מחורף, ילמוד לעלמו רמיזא דחכמתא ויאמר לנפשו, ברוך שלא חיסר בעולמו כלום, ר"ל יכול לחקן מעשיו ולהגיע עד נודריגה כזו כאילו בכלל לא חיסר בעולמו. ובחודש שבט נאמר באילנות דהדר ציה זיוא לאילנא. ובגמרא (סנהדרין לא:) שלחו ליה לומר עוקבא לדזיו ליה כבר צחיה שלם. ובדש"י שם על לדזיו ליה, מר עוקבא בעל חסובה הוב. הרי שזיו ענין חסובה. וכאן נקרא בלשון זה דהדר ציה זיוא לאילנא. והרנו לאדם כנ"ל. וזה המנהג לאכול בע"י בשבט פירות יבשים לרמיזא דחכמתא צימים האלה ימי שובבים כנ"ל.

ויד) כי יש לען תקוה אם יכרת ועוד יחליף ויונקחו לא תחדל אם יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות גזעו מריח מים יפריח ועשה קליר כמו נטע. והפסוק הזה נדרש צמד"ר על ארע"ה, אבל גם רמז לכל אדם. אם ידמה בנפשו שחלילה יכרת, אבל לא כן הוא, רק ועוד יחליף ויונקחו לא תחדל, תחזור אליו הלחלוחית דקדושה, מריח מים יפריח, ר"ל ע"י התורה שנמשלה למים והמאור שבה מחזירו למוטב, יפריח מצוות ומע"ט, ועשה קליר כמו נטע, ר"ל כאילו בכלל לא פגם ולא חיסר. ואיחא בגמרא (ברכות מ"ג) מאן דנפק ציומא דניסן וחזא אילנא דמלבלבי אומר ברוך שלא חיסר בעולמו. הכוונה כנ"ל כשרואה צימי האביב אילנות שבחורף נראה

בסעודת ליל ש"ק שמיני

הצרכה. וזהו וישא אהרן את ידו אל העם. ידו כתיב שהגביה את ידיו וחזר אוחס שנעשו כיד אחת וסילק כחו, ועי"ז ויברך את העם. והנה מלד ימי הנועשה שהאדם עובד ועוסק בכל מיני פעולות ויכול להדמות לו שהוא העושה וכחו ועולם ידו עשו חיל. אבל בשבת ע"י שבתה ממלאכה ומכל פעולות שהם, מתחבר אלל כל אחד מישראל, שאך ורק השי"ת הוא המהוה הכל והוא המשפיע ונותן כל, ואין בכחו של אדם כלום, ודייקא ע"י הכרה זו שבאים אליה צש"ק, שבת הוא מקור הצרכה והשפעה לכל ששיה"מ, כמאמר הזה"ק ויברך חלקים את יום השביעי וכתיב צנון ששת ימים תלקטו וציום השביעי שבת לא יהיה צו וכיון דלא משתכח ציה מזונא מה צרכתא אשתכח ציה. אלא הכי תאנא כל צרכאן דלעילא ותתא ציומא שביעאה תלין. ותנא אמאי לא אשתכח מנא ציומא שביעאה משום דהוא יומא מתצרכין מניה כל שחא יומין עלאין וכל חד וחד יהיב מזונא לתתא כל חד ציומיה מההיא צרכה דמתצרכין ציומא שביעאה. מפורש ממש כנ"ל שאפילו מן, שהיה לחם מן השמים, ולא היה צו שום פעולה ועבודה מלד האדם רק ללקוט, ג"כ לא ירד בשבת, כדי שצש"ק יגיעו

גם שאו ידיכם קדש ואמרו וכו' ברוך ה' אשר נתן מנוחה לעמו ישראל. הזמירות האלו שייכים ציחוד צש"ק זה שקוראים פרשת שמיני ונאמר צה וישא אהרן את ידו אל העם ויברכס. וצש"י שם יצרכך. יאר. ישא. ר"ל צרפה כהנים. הענין שבגשיאת כפים הכהנים מגביהים ידיהם מעל ראשם ומתצרים אותם כאחד. היא כי הכהנים צצרכתם משפיעים צרכה לצנ"י וכדי שיושפע שפע צרכה מהשי"ת לריך האדם להכיר בהכרה צרורה שאין לו מכחו כלום. ורק השי"ת הוא המשפיע ונותן כח לעשות חיל. ועי"י ההכרה הזאת מלד האדם נשפע עליו שפע הצרכה ממעל. והנה הכוחות של האדם מכוונים צשם ידים כנאמר כחי ועולם ידו. וצלעדיך לא ירים אים את ידו וגו'. וחנו רואים צדרך העולם כשרואים לסלק כחו של אדם אומרים לו שיגביה הידים. וליותר הוקף מצווים ענין לחצר שתי הידים יחד וצזה מסלקים כל הכוחות שלו לגמרי. ילדוגמא זו הכהנים צצרכס את ישראל, מגביהים שתי הידים ומתצרים אותם כאחת בהכרה זו כנ"ל. ועי"ז יכולים לצרך את ישראל ולהשפיע צרכה מהשי"ת. ועלם הצרכת כהנים נקרא גשיאת כפים כי זה שורש ומקור